

Keith Muckelroy: Maritime Archaeology. New Studies in Archaeology. Cambridge University Press Cambridge/London 1978. 270 s.

När den unge marinarkeologen Keith Muckelroy omkom i en tragisk olyckshändelse vid dykning förra året hade han genomfört en lovande och ambitiös bana som marinarkeolog. Avhandlingen låg även nära i tiden.

I den här boken slår emellertid Muckelroy fast en term som jag tror kommer att överleva honom i många år: maritim arkeologi. Även MAS har som synes av ledaren i det förra numret hunnit bli präglade därav. Bock har undertecknad en viktig invändning: den maritima arkeologin bör i vida högre grad än vad Muckelroy antyder ävensom bedrivs på land. Land- och undervattensarkeologiska synpunkter bör ständigt föras parallellt i denna den färskaste av discipliner. Måhända är dock denna betoning särskilt naturlig för oss som bor vid en landhöjningskust? Om man vill ha en översikt över maritimarkeologins landvinningar fram till publiceringsdatum för denna bok finns ingenting bättre. Som sådan är boken ett standardverk.

Dispositionen och språket gör den också lätt att förstå, möjligen med undantag för den sedvanliga vetenskapsteoretiska brasklappen på slutet.

Ändå tycker jag nog att förf alltför mycket uppehåller sig vid sin specialgren: s 'discontinuous sites,' vrakplatser med lämningarna spridda. Han är visserligen på intet sätt unik i detta: det stora världsomfattande svepet har ännu ingen marinarkeolog lyckats med. Anmärkningen baseras givetvis också på samma sjuka: jag vill ha mera av skandinaviska förhållanden.

I det här läget tillåter vare sig tid eller plats en mera ingående granskning av boken. Vi får spara det till ett senare tillfälle. Klart står dock att Muckelroys bok för ett par år framåt måste framstå som en naturlig utgångspunkt för en diskussion om maritimarkeologins globala möjligheter. Läs den!

CW